

בית משפט השלום בירושלים

נ' מרק ואח'

ת"א 19339-08 א

בפני כב' סגן הנשיאה ראובן שמיע

א

תובעים

נגד

1. מיכאל מרק
2. עובדיה נגן
3. דוד בן חמו
4. מדינת ישראל

נתבעים

פסק דין

1
2 עניינה של תביעה זו בסוס שנמצא ביום 30.06.2002 בשטח פתוח בדרום הר חברון, ונמסר לאחר
3 בירור קצר שנערך ע"י המשטרה לחזקתו של נתבע 1 עד לבירור המחלוקת בין הצדדים. התובע
4 ונתבע 1 תובעים בעלות, זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי.
5

העובדות

- 6
7 1. ביום שישי, 28.06.02, קנה מר מיכאל מרק (להלן: **נתבע 1**) מהיישוב עותניאל ממר דוד בן
8 חמו (להלן: **נתבע 3**) סוס לבנו לכבוד בר המצווה שלו שקרב לבוא, והכניסו למכלאה אותה
9 בנה מבעוד מועד.
10 2. ביום 29.06.02, בשבת בבוקר בשעה 06:30, בעת שיצא נתבע 1 מביתו גילה כי שער
11 המכלאה, שהיה סגור בסגר מתכת פשוט, פתוח וכי הסוס נגנב.
12 למרות היותו שומר שבת, בשל חששו מהמשמעויות הביטחוניות של גניבה זו הזעיק מיד
13 נתבע 1 את נתן מאיר (להלן: **נתבע 2**), רבש"צ היישוב עותניאל, והשניים הזעיקו גששים
14 שגילו עקבות של שני אנשים וסוס המובילות לכפר הסמוך.
15 3. יום לאחר מכן, 30.06.02, שמע הנתבע 1 מאחותו כי היא הבחינה בסוס חופשי המסתובב
16 מחוץ לשטח היישוב עותניאל. נתבע 1 שקיווה כי זהו סוסו האבוד פנה מיד לשטח הנטען,
17 וכשהגיע לשם הבחין כי הסוס הנמצא אכן דמה לסוסו שלו, מבלי שאיש השגיח עליו. נתבע
18 1, שלא היה בטוח בזיהויו המדויק של הסוס כיוון שהוא היה אצלו רק יממה אחת בטרם
19 נגנב, קרא לנתבע 3 ע"מ להבטיח זיהוי מדויק.
20 4. נתבע 3 אכן זיהה את הסוס כסוס אותו מכר יומיים קודם לכן לנתבע 1, והשניים קראו למר
21 נתן מאיר (להלן: **נתבע 2**) שהיה באותה עת רבש"צ היישוב עותניאל, והשלושה לקחו את
22 הסוס לכיוון שער היישוב עותניאל. או אז הגיח התובע, ואמר להן כי זהו הסוס שלו.

בית משפט השלום בירושלים

נ' מרק ואח'

ת"א 19339-08 א

- 1 נתבעים 1-3 טענו בפני התובע כי זהו סוסם שנגנב, וביקשו ממנו להתלוות אליהם ליישוב
2 שם תוזמן משטרה ועפ"י הכרעתה יפעלו בהתאם.
- 3 5. התובע הסכים לכך והנוכחים נסעו לתחנת המשטרה בקריית ארבע שם תחקרו. במסגרת
4 זו טען נתבע 1 כי לסוס קוראים "טרקטור" בשל גודלו החריג. השוטר שהיה בשטח בדק
5 זאת ודיווח כי הסוס צהל כשקראו לו בשם "טרקטור", ולכן החליטו השוטרים להשאירו
6 בידי נתבע 1, בכפוף לכך שלא ימכרוהו או יעבירוהו לכל גורם אחר עד לתום בירור המחלוקת
7 בין הצדדים. במקביל נעצר התובע בחשד לגניבה עד לשחרורו בערבות של 2,000 ₪. תיק
8 החקירה נסגר מחוסר ראיות בתאריך 23.08.05, וערבותו של התובע הושבה אליו.
- 9 6. בסופו של יום, הושאר הסוס בידי נתבע 1 שם שהה כארבעה חודשים, עד שנתבע 1 לא יכול
10 היה לשאת את הטיפול בו והעבירו לחוות סוסים שיטפלו בו בתמורה לשימוש בו.
- 11 7. ביום 15.10.08, הוגשה התביעה דנן. התובע טוען כי הסוס היה שלו ונלקח ממנו שלא כדין,
12 ועל כן הוא תובע תשלום שוויו של הסוס והשבת פיצויים בגין פרנסתו שנפגעה, שכן לטענתו
13 הסוס היה דרוש לו לעיבוד אדמות.
- 14 8. ביום 27.12.09 ניתנה החלטה לפיה התובע יפקיד ערובה על סך 6,000 ₪ להבטחת הוצאות
15 נתבעים 1-3, במידה ותידחה התביעה.
- 16 9. מטעם התובע העידו הוא עצמו, מחותנו ואחיו. מטעם הנתבעים העידו נתבע 1 ו-3 וכן מר
17 אריק מרדכי, שהיה במועד האירועים נשוא כתב התביעה קצין החקירות שטיפל בתיק
18 החקירה בעניין הסוס.

עיקר טענות הצדדים

טענות התובע

- 23 10. התובע טוען כי הסוס נשוא כתב התביעה נקנה כשש שנים קודם לכן, בעלות של כ- 470
24 דינר. לטענתו, בזמן ששהה בחצר ביתו והסוס היה במרעה הוא הבחין בקבוצת "מתנחלים",
25 כך לדבריו, שהתקרבו לסוסו וניסו להשתלט עליו. כשהתובע התקרב וצעק עליהם ושאל
26 לפשר מעשיהם דחפו אותו "המתנחלים", איימו עליו בנשק והכריחו אותו להתלוות עימם
27 ברכבם עד ליישוב עותניאל, משם לקחו אותו שוטרים לתחנת המשטרה בקריית ארבע, שם
28 נחקר תחת אזהרה בחשד לגניבת הסוס.
- 29 11. התובע מוסיף ומציין כי אחד החוקרים בשם "לולו" הציע לו להחזיר את הסוס בתמורה
30 שיהיה משת"פ, אולם הוא סירב. התובע מוסיף ומלין על כך שלא נפתח כל תיק כנגד
31 נתבעים 1-3, ולמרות היותו קורבן עבירה הוא הפך לעבריין.
32 לאור מצוקתו, נחלץ לעזרתו "המוקד להגנת הפרט", שפנה לרס"ר בן לולו מתחנת המשטרה
33 בחברו והביא לידיעתו כי קיימים עדים נוספים היכולים לשפוך אור על נסיבות האירוע,
34 וביקשו לקדם את החקירה. לאחר שנים מספר ומשלא חלה כל התקדמות, פנה "המוקד

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19339-08 א

נ' מרק ואח'

- 1 להגנת הפרט" לפרקליטות איו"ש בבקשה לסגור את התיק, וביום 23.08.2005 נסגר תיק
2 החקירה כנגד התובע.
3 12. התובע טוען כי מעבר לנזק שנגרם לו מעצם לקיחת סוסו ששווה (נכון ליום התביעה 15,000
4 ש"ח) ניזוק מקור פרנסתו.
5 13. התובע תובע את נתבעים 1-3 לפיצוי בגין נזקים אלו, ואילו את נתבעת 4 הוא תובע בגין
6 ניהול החקירה הרשלני לטענתו שגרם לנזקים המתוארים, ההשפלה שלוותה למעצרו בעת
7 שהיה חף מכל פשע ועינוי הדין שנגרם לו בשל אי סגירת התיק נגדו.
8 14. התובע קובל על כך שהנתבעים לא הציגו כל הוכחה חותכת לבעלותם על הסוס (כגון שטר
9 הקנייה של אחי נתבע 3 מחוות הסוסים), ומסיק מכך שעל כן בעלותם מוטלת בספק ועליהם
10 לשאת בנזקו.
11 15. לטענת התובע, עדויות העדים מטעמו לא נסתרו כלל ואילו בעדויות מטעם הנתבעים נפלו
12 סתירות מהותיות רבות. כמו כן, קובל התובע על כך שנתבע 1 גרם לו נזק ראייתי כשהוציא
13 את הסוס מרשותו והעבירו לחווה, בניגוד למוסכם עם נתבעת 4, ועל כך שלא הובאו להעיד
14 שוטרים נוספים שהיו מעורבים בחקירה.

טענות הנתבעים

- 16 16. נתבעים 1-3 טוענים כי בוודאות הסוס נשוא כתב התביעה שנמצא בשטח פתוח מחוץ ליישוב
17 עותניאל הינו הסוס שמכר נתבע 3 לנתבע 1 יומיים קודם לכן. לטענת הנתבעים, אף אם יונח
18 כי גרסאות הצדדים שקולות, נטל השכנוע ונטל הראיה מוטלים על כתפי התובע, והוא לא
19 הצליח להרימם במסגרת הליך זה, מה גם שבמקרה זה נטל השכנוע מוגבר מאחר
20 שמשמעת מכתב התביעה אחריות למעשים פליליים שבוצעו לכאורה ע"י הנתבעים.
21 17. נתבעת 4 טוענת כי לתובע אין כל עילת תביעה נגדה. תפקידה של נתבעת 4 מסתכם בקביעת
22 "הסטאטוס- קוו" ושימור המצב הקיים עד להכרעה עניינית בבית משפט, והיא אינה
23 נדרשת לפעול כמשרד חקירות בשירות מי מהצדדים. נתבעת 4 טוענת כי ניהול החקירה היה
24 סביר, ענייני וכפוף לשיקולי יעילות.
25 נתבעת 4 מוסיפה ומציינת כי ניתנה לתובע שהות להביא לתחנת המשטרה כל אדם היכול
26 לעזור בבירור האמת, ומשעה שלא מסר התובע כל פרטים מדויקים ולא הביא למעט בן דודו
27 כל עד מטעמו, נקבע עקב הראיות שהצטברו אותה עת כי הסוס שייך לנתבע 1 ואין לו לתובע
28 להלין אלא על עצמו. כמו כן, השיהוי הרב שבהגשת התביעה מקשה אף הוא על התחקות
29 אחר נסיבות ניהול החקירה שבוצעו בזמנו.

דיון והכרעה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19339-08 א

נ' מרק ואח'

18. אין מחלוקת בין הצדדים כי מהנתבעים נגבב סוס ביום שקדם לאירוע נשוא כתב התביעה, וכי הסוס שנמצא בשטח הפתוח מחוץ ליישוב עותניאל נמסר ע"י המשטרה לאחר חקירה קצרה למשמורתו של נתבע 1. התובע טוען כי הסוס שהועבר היה שייך לו, ואילו הנתבעים טענו כי זהו הסוס שנגנב. כל צד הציג ראיות המאששות לדעתו את טענותיו והמטילות ספק לדידו בנכונות הגרסה הנגדית. לפיכך, השאלה העיקרית הינה על מי מהצדדים מוטל נטל השכנוע. שאלה משנית הנדרשת לצורך הכרעה בנוגע למשקל הראיות הינה השיהוי של כשש שנים בהגשת התביעה, ומהו משקלה (אם בכלל) של הימנעות הנתבעים מהבאת ראיה לבעלותם על הסוס. שאלה נוספת הדרושה הכרעה הינה האם ישנה התרשלות מצד נתבעת 4 באופן בו נוהלה החקירה.

נטל השכנוע

19. כלל יסוד במשפט העברי הוא כי "המוציא מחברו עליו הראיה" (תלמוד בבלי, מסכת בבא קמא מ"ו ב'). כלל זה, הנקרא "כלל גדול בדיון" הינו בעל תוקף מדאורייתא, ויש לו מספר אסמכתאות, ביניהן האמור בספרי דברים פרשת דברים פסקא ט"ז-

"ואצווה את שופטיכם בעת ההיא (ההוא כתיב, ר.ש.) לאמר שמע בין אחיכם ושפטתם צדק בין-איש ובין-אחיו ובין גרו" (דברים א', ט"ז)-

"ושפטתם צדק"- צדיק בצדקו תובע ומביא ראיות. זה עוטר בטליתו- זה אומר שלי היא וזה אומר שלי היא, וזה חורש בפרתו וזה אומר שלי היא, וזה יושב בתוך ביתו וזה אומר שלי הוא, זה מחזיק בשדהו וזה אומר שלי הוא, לכך נאמר ושפטתם צדק- צדיק בצדקו תובע ומביא ראיות" וכן "אמר רבי שמואל בר נחמני: מניין להמוציא מחברו עליו הראיה! שנאמר 'מי בעל דברים יגש אליהם' (שמות, כ"ד, י"ג)- יגיש ראיה אליהם.."

20. המשפט הישראלי אימץ כלל זה לעניין נטל השכנוע. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"א 8385/09 המועצה המקומית סאג'ור נ' סונול ישראל בע"מ (טרם פורסם, 09.05.2011)-

"כמו כן, הכלל הבסיסי הוא בי "המוציא מחברו - עליו הראיה", ולכן נושא התובע בנטל השכנוע לגבי כל יסודותיה העובדתיים של תביעתו, ועל מנת לזכות בה עליו להטות את מאזן ההסתברויות לטובתו על ידי הרמת נטל הוכחת התביעה בשיעור העולה על 50%. יחד עם זאת, אם מעלה הנתבע טענות הגנה מצידו, עליו לשאת בנטל השכנוע לגבי כל יסודותיהם העובדתיים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19339-08 א

נ' מרק ואח'

- 1 של טענות אלה, ובמקרה שבו ראיות הצדדים ורמת הוודאות של שתי גרסאות
2 סותרות שמעלים התובע והנתבע הינו שקולות, יפעל הספק לחובת התובע
3 [ראו: אליהו הרנון זיני ראיות חלק ראשון 187-193, 200-201 (הדפסה
4 שביעית, 1987) (להלן: הרנון); יעקב קדמי על הראיות חלק שלישי 1505-1508
5 (2003) (להלן: קדמי); ע"א 2781/93 דעקה נ' בית החולים "כרמל", חיפה,
6 פ"ד נג' (4) 526, 593-594 (1999); ע"א 2076/09 ח.י בלאושטיין בניין והשקעות
7 בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד הבינוי והשיכון (פורסם בנבו), 2.9.2010 בפסקה
8 12; דנ"א 1516/95 מרום נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נב' (2) 813-833
9 832 (1998)].
- 10 משכך, ככלל אין הנתבע נושא בנטל השכנוע וחובת הראיה. ואולם, משסיים
11 התובע להביא את ראיותיו, על הנתבע להחליט אם ברצונו להביא לפני בית
12 המשפט את ראיותיו אם לאו. עבור הנתבע מדובר בהחלטה הרת גורל, שכן אם
13 יחליט שלא להביא את ראיותיו עשוי בית המשפט לקבוע כי בהיעדר ראיות
14 שיסתרו את ראיות התובע, הוכיח האחרון את עילתו וביסס את תביעתו.
15 למעשה, נתבע אשר מחליט להימנע באופן גורף מהבאת ראיות נוטל את
16 הסיכון שבית המשפט יפסוק לחובתו על בסיס ראיות התובע בלבד, כאשר
17 בהעדרן של ראיות שכנגד יהיה קשה יותר לערער את אמינותן ולהחליט את
18 חוזקן הראייתי [ראו: קדמי בעמ' 1538-1545]. "(ההדגשות אינן במקור, ר.ש.).
- 19
- 20 21. כאמור בפסק הדין הנ"ל, אין לנתבע כל חובה להבאת ראיות המאמתות את גרסתו שכן נטל
21 השכנוע מוטל כולו על התובע, ורק במידה והוא מורם כדבעי, הנטל עובר אל כתפי הנתבע
22 לסתור את גרסת התובע.
- 23 **מן הכלל אל הפרט**
- 24 22. כבר בפתח דבריי אציין כי התובע לא הצליח להרים את נטל השכנוע ולהוכיח את גרסתו
25 שלו, לא לגבי הכוח אותו הפעילו הנתבעים לטענתו בנסותם להכריחו להיכנס לרכבם, ולא
26 לגבי בעלותו על הסוס.
- 27 **במה דברים אמורים?**
- 28 התובע בהודעתו במשטרה מיום 30.06.02 טען שכל שכניו יכולים להעיד שהסוס בוודאות
29 נמצא אצלו כבר חמש שנים, אולם הוא לא הביא אף אחד מהם להעיד לטובתו, לא בתקופה
30 בה קוימה החקירה בעניין זה ולא בפניי בעת הדיון במשפט. אף בן דודו של התובע בהודעתו
31 במשטרה מיום 01.07.02 אמר רק כי הוא יזהה בוודאות את הסוס אך לא זכר האם היו
32 לסוס פרטים מזהים כלשהם. עד זה לא הובא להעיד בדיון ההוכחות שהתקיים בתיק. כמו
33 כן, התובע לא העיד מטעמו את מר חאסם עבדל סאלם שלטענתו מכר לו את הסוס.
- 34 23. לא זו אף זו, העדים היחידים שהופיעו מטעם התובע העידו כי שהו בקרבת ביתו של התובע
35 בעת האירוע, כ-500 מטר מהמקום בו מצא נתבע 1 את הסוס, וממרחק זה, כך על פי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19339-08 אסמעיל עבד אלרחמן נ' מרק ואח'

1 טענתם, זיהו הם את הסוס כסוסו של התובע. סבורני, כי וודאותו של זיהוי ממרחק כזה
 2 מוטלת בספק.
 3 ולציון, כי התובע לא זימן מטעמו אף עד שאינו "נוגע בדבר", והעדים שהובאו קשורים
 4 בקרבת משפחה לתובע- מחותנו המקיים עימו אף קשרים עסקיים ואחיו.
 5 24. אוסיף, כי במהלך הדיון הציג התובע תמונה ובה מצולמים סוס ושני בניו של התובע, אולם
 6 התובע לא הוכיח כי הסוס המצולם הינו הסוס נשוא כתב התביעה ואף לא נימק מדוע לא
 7 הציג תמונה זו בעת החקירה במשטרה או לאחריה. מעבר לזאת, הצהיר נתבע 3 מפורשות
 8 כי הסוס המצולם אינו הסוס נשוא כתב התביעה, ונתבע 1 העיד כי הסוס שלו היה כהה
 9 יותר. יצוין שעדות זו של נתבע 1 הינה לאחר שהסוס היה כבר תקופה ארוכה במשמורתו
 10 בהתאם להחלטת המשטרה.

11 הנני קובע אפוא שהתובע לא עמד בנטל השכנוע המוטל עליו להוכחת תביעתו.

שיהוי

12
 13
 14 25. ביהמ"ש שוכנע שהתביעה הוגשה בשיהוי ניכר של כשש שנים במהלכן אבדו עקבותיו של
 15 הסוס. שיהוי זה, שניתן לו משקל נוסף בשל העובדה כי נשוא התביעה הינו בעל חיים,
 16 מקשה כמובן על בירור העובדות המהוות את הבסיס לכתב התביעה, ומכיוון שלא נחה דעתי
 17 כי ישנו טעם ממשי המצדיק שיהוי זה, נראה כי אף לכך יש ליתן משקל המטה את הספק
 18 לחובת התובע (ור' לעניין זה ע"א 5110/05 מינהל מקרקעי ישראל נ' קלרה שטיינברג, (לא
 19 פורסם, 18.01.07)
 20 "על כן, ולא בגלל חוסר תום לב של המשיבים – אין לי סיבה ויסוד חלילה להטיל בהם
 21 חוסר תום לב – אלא מעצם ההשתהות, שבסוגי תביעות אחרות היתה חלה לגביהן אף
 22 התיישנות – נוצר "שיהוי משפטי" הכרוך גם בנזק ראייתי. לכך משמעות ברורה באשר
 23 לנטל הראייה. אחת ממשמעויותיו של השיהוי והנזק הראייתי שעמו היא העברת הנטל
 24 למשיבים." (ההדגשות אינן במקור, ר.ש.)

ראיות הנתבעים

25
 26
 27 26. למרות שהתובע לא הצליח להוכיח את תביעתו ולהעביר את נטל השכנוע אל כתפי הנתבעים
 28 1-3 ודי בכך כדי לדחות את התביעה נגדם, אתייחס עתה בקצרה לראיות שהובאו על ידם:
 29
 30 נתבע 3 העיד בפניי, כי הסוס אותו מצא נתבע 1 בשטח פתוח מחוץ ליישוב עותניאל הינו
 31 בוודאות מוחלטת ומעל לכל ספק אותו הסוס שנמכר על ידו לנתבע 1 יומיים קודם לכן-
 32 "האם אתה יכול להגיד בצורה מפורשת שהסוס נשוא התביעה שבגללו הלכתם למשטרה
 33 וכו'. זה הסוס שאותו מכרת למר מארק.
 34 ת. מעבר לכל ספק" (פרוטוקול דיון מיום 18.05.2011, עמ' 20 שורות 21-23)
 35 וכך אף מסר בהודעתו במשטרה מיום 01.07.02 המצורפת כנספח ה' לתצהיר עד הנתבעת 4.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19339-08 א

נ' מרק ואח'

27. כמו כן, מהימנה עלי עדותו של נתבע 1 שהצהיר כי מכיוון שהיה לו ספק בזיהויו של הסוס
הזעיק למקום את נתבע 3 שזיהה בוודאות מוחלטת כי זהו הסוס שמכר יומיים קודם לכן
לנתבע 1, וכשהתובע טען בפניהם שזהו סוסו הזמינו נתבעים 1 ו-3 את נתבעת 4 שניהלה
חקירה הוגנת בסופה נקבע כי הסוס יישאר בחזקתו של נתבע 1.
עצם העובדה שנתבע 1 לא היה מוכן לקחת לידי את הסוס לפני שהיה ברור לו שזהו הסוס
הנכון מצביעה על הגינותו ועל מהימנות עדותו.
28. אמנם, התובע טוען כי בעדותו של נתבע 1 נפלו סתירות, אולם כפי שאפרט להלן אין
בסתירות אלו ככל שהיו כדי לפגוע במכלול העדויות שהוצגו בפניי.
- במה דברים אמורים?**
- בהודעתנו מיום 30.06.02 בשעה 10:00 סיפר נתבע 1 כי שמו של הסוס הוא טרקטור וכי הוא
אינו מגיב לקריאתו משום שהוא אצלו רק מיום שישי, יומיים קודם לכן (שורה 24 להודעת
נתבע 1 המצורפת כנספח לתצהיר עד הנתבעת 4, אריק מרדכי, רל"ח מרחב חברון).
עם זאת, בדו"ח הפעולה מיום 30.06.02 נכתב כי "לציין כי בעל הסוס מרק מיכאל מסר
ששמו של הסוס הינו "טרקטור" וכאשר קראנו לסוס בשם זה הסוס הגיב ואף צהל.
לדברי החשוד שמו של הסוס הינו "אחסן" אך כאשר קרא לו הנ"ל לא הגיב", ואף נתבע 3
ציין בהודעתו במשטרה מיום 01.07.02 כי הסוס הגיב לשמו "טרקטור" כשנתבע 1 קרא לו.
- לטענת התובע, הודעת נתבע 1 סותרת בנקודה מהותית את האמור בדו"ח הפעולה, מכיוון
שלאורה הנתבע אומר בהודעתו במשטרה שהסוס לא יזהה אותו (כך סבר נתבע 1 באותה
עת) כיוון שהיה ברשותו רק יממה אחת בטרם נגב, ואילו בדו"ח הפעולה נכתב כי הסוס
הגיב לקריאות של נתבע 1 ולכן הוחלט למוסרו לנתבע 1.
29. בנקודה זו איני מוצא סתירה, משום שבסופו של דו"ח זה מצוין כי בתחנה נרשמו דו"ח
עיכוב ודו"חות זכ"ד, משמע שדו"ח זה נכתב לאחר שהמעורבים התייצבו בתחנה ומסרו
הודעותיהם, ואף שנתבע 1 סבר מלכתחילה שהסוס לא יזהה את קריאתו, נוכחו המעורבים
בפרשה לדעת בסופו של דבר כי הסוס מגיב באופן מובהק לשם שצוין ע"י נתבע 1 כשמו.
30. כמו כן, עפ"י עדותו של אריק מרדכי (שהסתמך על חומר החקירה שהיה בפניו), נתבעים 1-3
מסרו פרטים מזהים ובולטים של הסוס שנגב ואותר בשטח ואילו לעומתם התובע ובן דודו
שהגיש הודעה במשטרה לא ידעו למסור פרטים ייחודיים של הסוס, ולא הביאו עדים אשר
עשויים לתמוך בטענותיהם, למרות שהמשטרה בקשה מהם להביא עדים כאלו.
- חוקרי המשטרה החליטו כאמור בסופו של יום ולאור ההודעות שנמסרו להשאיר את הסוס
בחזקתו של נתבע 1.
- הנני נותן אמון מלא בעדותם של נתבעים 1 ו-3 ובעדותו של עד הנתבעת 4 (קצין החקירות
המעורב באירוע) והריני מקבל את עדויותיהם במלואן.

רשלנות נתבעת 4 באופן ניהול החקירה

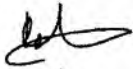

בית משפט השלום בירושלים

נ' מרק ואח'

ת"א 19339-08 א

- 1 31. התובע טוען כי על נתבעת 4 היה להשלים את החקירה ולפעול להשגת ראיות ועדויות
2 נוספות ולא להסתפק בראיות המובאות להם ע"י הצדדים.
3 לדידו, רשלנות זו של נתבעת 4 הובילה להעברת הסוס שלא כדין לחזקתו של נתבע 1, ולכן
4 אף נתבעת 4 צריכה לשאת בתשלום פיצוי על הנזק הנטען שנגרם לתובע.
5 32. לטעמי, די בפעולות החקירה המתוארות לעיל כדי לקבוע שנתבעת 4 פעלה כראוי בנסיבות
6 העניין. נתבעת 4 ניהלה חקירה הוגנת ואף אפשרה לצדדים להביא ראיות נוספות.
7 משלא הובאו ראיות נוספות ע"י התובע ואילו נתבע 3 העיד מפורשות ואף מסר סימנים
8 בולטים ומדויקים אודות הסוס, הומלץ על ידה באופן סביר וראוי ולמסור את הסוס
9 למשמורת התובע ולחזקתו להעמיד את התובע לדין.
10 33. למותר לציין כי נתבעת 4 אינה משרד חקירות מטעם מי מהצדדים ואינה מיועדת לעזור
11 לצד מהצדדים בהשגת ראיות לטובתו.
12 במקום בו נראה למשטרה כי אין צורך בהמשך חקירה פלילית הורתה בדין על הפסקת
13 החקירה.
14 תפקידה של נתבעת 4 מוצה בביצוע החקירה ולאחר שהוצע לתובע על ידה כי יביא ראיות
15 נוספות להוכחת בעלותו על הסוס עובר לאירוע הנטען בכתב התביעה והוא נמנע מכך, אין לו
16 להלין אלא על עצמו.
17
18
19 34. לאור כל האמור, הנני קובע שהתובע לא הרים את נטל השכנוע להוכיח כי הסוס (סלע
20 המחלוקת) היה בבעלותו עובר ליום 29.06.02, וכן לא הצליח להוכיח רשלנות מצד נתבעת 4
21 בניהול החקירה.
22 למען מניעת ספק אוסיף שאפילו אם הייתי מגיע למסקנה שראיות הצדדים היו שקולות,
23 הספק היה פועל לרעת התובע שכן נטל השכנוע מוטל עליו.
24 הנני דוחה, איפוא, את התביעה כנגד כל הנתבעים.
25
26 בנסיבות העניין יישא התובע בהוצאות הנתבעים 1-4 בסך כולל של 4,000 ₪ שיחולקו בין
27 הנתבעים באופן שווה.
28
29
30 ניתן היום, כ"ז אייר תשע"א, 31 מאי 2011, בהעדר הצדדים.
31

32 בית המשפט השלום בירושלים
אני מאשר
שהעתק זה נכון ומתאים למקור
ראובן שמיע, סגן נשיאה